

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 3.

17de januar 1897.

23de aarg.

Utrit Gansen paa fantestien.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I paffer til en adresse paa over 5 ekspir. levers det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

En helteguts historie.

4. Alberts heltmod sættes paa prøve.

Bad skal dette betyde? Hvem har givet dig ret til at bære saa slem mod en liden stakkars pige, som ikke kan forsvare sig?" Alberts øine lignede, idet han sagde dette.

"Hun er min søster", sagde den tiltalte gut i en tøer tone.

"Saa meget mere grund har du til at være snild mod hende og beskytte hende", sagde Albert bebreidende. "Min mama siger, at naar man har en søster, er man ogsaa skyldig at hjælpe hende og passe hende. Hvorfor er hun ellers mindre og svagere end os?"

Gutten saa henad paa sin lille søster, som græd bitterlig. Hendes smaa arme og hænder var røde og hovne efter slagene af broderens knyttede næver.

Det var vinteren efter, at Albert havde mistet sit ene ben. Han kunde nu gaa kortere ture ved hjælp af sit træben og en stærk stok. Han og Leonard gik hver dag til pastor Petersen, hvor de sammen med nogle andre gutter fik undervisning i forskellige skolefag. Pastor Petersen var ogsaa den, der som regel prædikede i sognets lille kirke, og var afholdt af baade store og smaa. Han viste stor deltagelse for Albert og var særdeles venlig mod ham. Da han viste, at gutten ikke længere kunde være med i friluftslæge, søgte han at gjøre det saa morsomt som mulig for ham inden døre. Saaledes havde han blandt andet tilbudt sig at have en time tegning med ham, efterat de andre var gaaede, og for dette fag viste gutten meget gode anlæg.

Albert var meget glad i denne undervisning, og han var nepop paa hjemveien fra sin kjære lærer, da han fik se Thomas

Bom, skovfogdens ældste søn, slaa sin lille søster. Thomas var mere end et halbt hoved høiere end Albert og var anseet for at være en meget ufsikkelig gut; men vor unge ven tænkte ikke paa nogen fare for sig selv, idet han tog den stakkars Ellen Bom i forsvær.

Den lille pige var sendt i et erende af sin mor, og da hun var blevet længe borte, havde Thomas maattet gaa for at møde hende, og det var derfor, hun nu skulde tuges, mente han.

"Jeg kunde umulig komme før", hulkede den lille pige.

"Det kunde du vist. Nu skal jeg gi' dig, jeg" — og den stugge gut begyndte igjen at slaa hende.

Albert kunde ikke rolig blive staaende og se paa dette. Var han en helt, hvis han tillod, at en liden pige blev mishandlet i hans nærværelse? Nei, og tusend gange nei! sagde han til sig selv.

"Du er en feig usling", raabte han og glemte et øieblik sin egen hjælpeløshed. Han hævdede sin kje og lod den med kraft falde ned paa den store guts ryg.

I næste øieblik laa han paa marken, mens Thomas stod høiet over ham og truede ham med knyttede næver og haanede ham for hans suldstændige magtesløshed.

"Na, din hinfepinde!" skreg han med en ondskabsfuld latter, "jeg skal vise dig, hvad det har til følge at slaa en saadan en som mig." Og med et kraftigt stød puffede han Albert ned i en grøft med foddugt, iskold vand.

Med en raa latter vendte han sig derpaa om, drog sin søster med sig og skyndte sig væk.

Stakkars Albert! Havde han haft sunde og friske lemmer, vilde det ikke have været nogen sag at komme op af grøften; men nu fik han i rigt maal erfare, hvad det vilde sige at være krøbling. Vandet var meget koldt, og han kunde ikke engang række sin stok. Det var derfor ikke underligt, om hans øine fyldtes med taarer, som tilslut begyndte at trille ned over hans kinder. Bevidstheden om, at han havde gjort ret i at forsvare en liden værgeløs pige, gjorde at han følte det endnu mere skammelig at blive behandlet paa denne maade og saa grusomt blive overladt til sin skjæbne. Hvor længe skulde han komme til at blive liggende her, for nogen kom og hjalp ham? Hans hjem laa næsten en halv fjerdingvei fra kirken, og

han var knapt halvveis hjemme endnu. Vilde Leonard vende tilbage for at se efter ham? Han begyndte at synes, at han burde gjøre det; det vilde være lidet venligt af Leonard, hvis han ikke gik for at møde ham; havde han været i hans sted, havde han visseelig mødt ham omtrent paa denne tid. Det var ikke sildt af Leonard at være saa ligegyldig!

Lige siden hin ulykkesdag havde alle været saa venlige og tjenstvillige mod ham. I hans hjem havde man søgt at spare ham for al anstrengelse og opfyldt alle hans ønsker, saa ofte det var muligt. Han stod derfor i fare for at blive bortskjæmt, og det var blot hans prægtige karakter i forening med den gode opdragelse, han tidligere havde faaet, som hindrede det. Nu var han imidlertid kommen i en høist ubehagelig stilling, og han følte sig derfor haardt fristet til at tænke ilde om Leonard, som var aarlag i hans ulykke og nu var saa ligegyldig, at han ikke vendte tilbage for at møde ham, saaledes som han burde have gjort.

Det begyndte at blive mørkt. Nu sad de sikkert omkring thebordet. Vilde de sende Hanna til prestegaarden for at hente ham, naar han ikke kom hjem til den sedvanlige tid, eller vilde de antage, at hans lærer havde bedet ham vente og drikke the hos sig?

Det mørkede mere og mere, og guttens mod blev samtidig mindre og mindre. Han begyndte nu af alle kræfter at raabe om hjælp, skjønt han godt vidste, at blot meget saa mennesker plejede at gaa denne vei, og at det derfor var liden udsigt til, at nogen vilde høre ham. Han vedblev dog at raabe, indtil han blev ganske hæst; men han fik intet svar. Alle hans lemmer var stive af kulden, og han begyndte at tænke, at hvis han blev liggende der stort længere, vilde han komme til at fryse ihjel.

Hvor grusomt det var af Leonard ikke at komme og hjælpe ham! Albert glemte for øieblikket alle sine forsætter om at blive en helt; han brast i graad og hullede, som om hans hjerte skulde bryde.

Nu var det aldeles mørkt, og den ene stjerne efter den anden begyndte at vise sig paa himmelen. Men pludselig blev den ubhagelige stilhed afbrudt af en hunds gøen, og denne syntes at komme nærmere og nærmere. Var der nogen med, som kom for at se efter ham? Eller tænkt, om det var en hund, som vilde styrte sig over ham, der

han saa hjælpeløs og ikke kunde røre en finger til sit forsvær! Guttens hjerte bankede heftig, og han kunde ikke faa en lyd frem.

Hunden var nu naaet frem. Albert kjendte dens varme aandedræt paa sin kind, og hvorledes den venlig slikkede ham. Derpaa sprang den atter bort og gjæde alt, hvad den kunde; snart efter vendte den tilbage for at slikke hans haand, som om han kjendte ham, ja var en gammel ven.

„Hvad er det, du har der i grøften, Sambo?“ hørte han en stemme sige, som han syntes, han skulde kjende fra før.

Albert var saa glad over, at endelig et menneske viste sig, at han ikke kunde svare, men i næste øieblik saa han en stor stert mand bøiet over sig.

„Er det Albert? Nei det er ikke muligt vel!“ udbroød skovfoged Bom; thi han var det, og løftede forsigtig gutten op ligesaa let, som om han skulde være et spædbarn.

„Hvorledes er du kommen i grøften, Albert?“ spurgte han. Albert svarte ikke; det var jo skovfogdens egen søn, som havde gjort det. Et øieblik følte han dog fristelse til at fortælle alt.

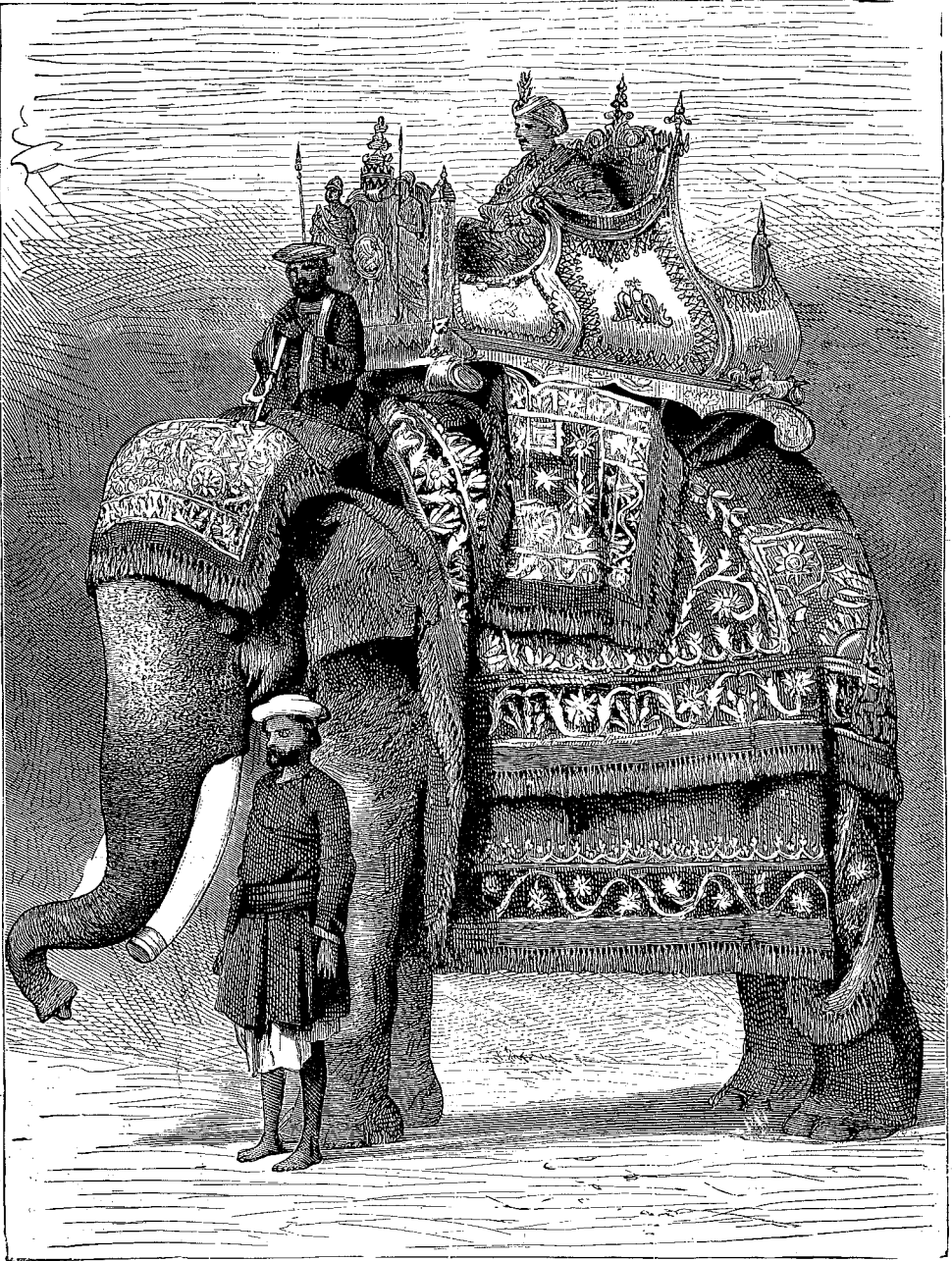
Bom havde aldrig kunnet glemme, at han paa en maade var skyld i, at gutten var blevet en krøbling, idet det jo var ham, som havde været saa uforstigt at sætte efter sig det ladte gevær; han blev derfor rent forstrækket over denne nye ulykke, som var rammet den stakkars gut. Hvis Albert nu havde fortalt, at det var skovfogdens egen søn, som havde kastet ham i grøften, saa vidste han, at Thomas vilde faa ordentlig bank, og da vilde han jo faa hevn.

Hvorfor skulde han ikke ogsaa med engang fortælle det? Nei han vilde ikke! Om det end var sandt, at Thomas fortjente straf, saa vilde han opføre sig som en helt og ikke sige noget.

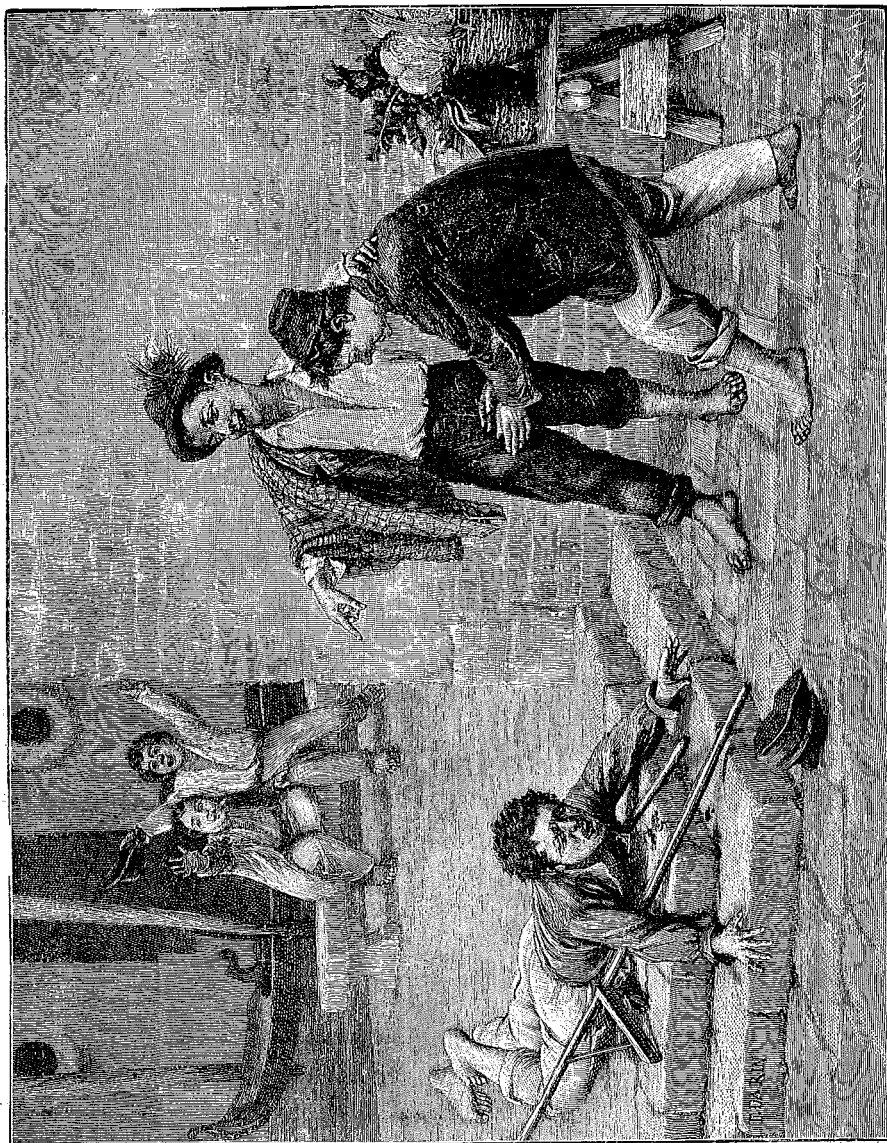
„Hvorledes er du kommet ned i grøften, Albert?“ gjentog skovfogden. „Sig mig det!“

Albert svarte ikke; hans hoved sank træet ned mod mandens skulder og bragte denne til at glemme, at han ikke havde faaet svar.

(Fortsættes.)

Indisk fyrste paa reise.

En tand ud!

Han var sin mors gut.

Det hjalp allsammen ikke noget, gutten vilde tilfjøs. Vistnok var han sin mors eneste søn, og hun var enke; men de boede i en søby, hvor havet og bølgerne øvede sin forunderlige dragende magt paa ungdommen allerede fra de tidligste gutteaar. Han var ikke mange aarene, før han kunde ligge timevis nede ved stranden og more sig med smaabaade med papirseil, og endnu mere moro var det naturligvis, da han blev saa stor, at han fik være med i byens seilbaade og seile, saa det skummede om baaden.

Og nu skulde han tilfjøs; dette var hans eneste lyst; moderen havde liden lyst paa det; men da hun indsaa, at det ikke nyttede at sige nei, gav hun tilsidst efter. Det var tungt at skilles, og ikke en dag glemte hun sin gut, stadig bad hun til Gud om, at han ikke maatte komme i daarligt selskab og lade sig forføre til drit og anden ugudelighed.

Det var straks efter konfirmationen udpaa vaarantenen, at Hans Erikken — saa hed gutten — roede ombord paa det skib, paa hvilket han havde faaet plads som dæks-gut. Kapteinen var en snild og brav mand, som havde lovet at have et øie med gutten. Og moderen havde sørget for, at hendes gut havde en velforsynet skibskiste, den indeholdt varme, gode klæder, lin- og uldfjorter, som hun selv havde syet, og et helt dusin strømper, som hun selv havde strikket hver eneste en af, og øverst havde hun lagt den bibel, som han havde faaet til konfirmationen.

Hvorledes havde ikke Hans's øine straalet af lykke, da han første gang fik paa sine sømandsklæder og skulde ind og vise sig for sin mor. Hun havde da slaaet armene om hans hals og ikke kunnet holde graaden tilbage. Men endelig var den sidste tunge afsked over, baaden med gutten og hans tøj var roet ombord paa skibet, som laa derude paa havnen. Moderen havde fulgt ham ned til stranden og vendte derpaa stille og sørgmodig hjem, hvor hun satte sig i en krog med hænderne foldede i skjødet. O, hvor tomt det var blevet i hjemmet, hvor skrækelig ensom hun følte sig; — Gud være lovet, at hun kunde bede. Og dette gjorde hun stadig, mens hendes søn var borte. Ofte gik hun op paa de smaa fjeldknatter bag byen, hvor hun kunde se langt ud over

sjøen, enten den laa blank som et speil, eller bølgerne skummede og brusede. Her kunde hun da blive siddende lange stunder og tænke og tænke paa ham den kjære gut, som særbedes ude paa det store hav, og da steg mangt et hjertesul op fra hendes sjæl.

Tiden gik. Hun havde faaet flere breve fra ham, og tilsidst fik hun brev om, at skibet paa hjemturen var naaet til den britiske kanal. Om saa dage kunde han kanske være hjemme! Men det var en farlig aarstid — høststormenes tid; i tre døgn havde det stormet voldsomt; selv inde paa havnen havde bølgernes rasen været forferdelig. Et par smaafartøier var komne løs og tørnede mod hverandre, saa de sank. Na, hvilke tunge angstfulde nætter dette var for moder-hjertet! Aldrig kunde hun glemme en midnatsstund, da især angsten syntes at ville overvælde hende; hun havde lagt sig, men kunde ikke faa ro; naar hun vilde lukke øinene for at faa sove, syntes hun at høre sin gut raabe: „Mor, mor, bed for mig!“ Tilslut stod hun op. Maanen stod høit paa himlen og skimmede ind i skuen til hende mellem de forrebne skyer, som jagedes vildt henad himmelen. Hun kastede sig paa knæ og kjæmpede med Gud i bønnen, indtil tilsidst hendes hoved træt sank ned i puderne, og hun sovned. Om morgenen havde stormen lagt sig, og næste aften hørte hun rasle skridt udenfor; døren blev revet op; det var Hans, som frisk og sund traadte ind; men hans klæder var gjennebaade, og hans tykke haar var endnu aldeles fugtigt.

Han kom hjem som skibbrudnen. Skibet var strandet ikke langt fra hjemmet; en hel nat havde mandskabet maatte tilbringe paa praget, to var blevne førte bort af bølgerne, men om morgenen var en dampbaad kommet og havde taget dem ombord. „Mor!“ hulkede gutten, da han havde fortalt dette, „mor, jeg tænkte hele tiden paa dig, og at du bad for mig.“

Hun kunde ikke faa et ord frem til svar; hun bare hulkede og nikkede og trykkede ham tættre ind til sig.

Ru fulgte en herlig tid. Mor og søn kunde i flere uger være sammen, og samværet smagte saa usigelig godt. Hans maatte fortælle alt, hvad han havde seet og oplevet, ogsaa om de mange fristelser, som søfolkene er udsatte for i de fremmede havnesteder, og hvor satan har sine garn ude for at kunne

faa den i sin magt. Da rystede moderen sin stol hen til ham, lagde sin arm om hans skulder og saa ham alvorlig ind i øinene, og han saa igjen paa hende med et saa klart og sikkert blik, at hun mente at se ned i dybet af hans sjæl, og han nikkede til hende, som om han vilde sige: „Kjære mor, du kan være rolig; endnu har jeg bebaaret mig ufordørbet.“

Men de herlige dage gik altfor hurtigt; snart kom atter affledens stund; skibet var atter sat istand og laa i havnen for at laste. Nu maatte Hans ombord, og snart stod en enlig skikkelse oppe paa fjeldnatten bag byen og saa det prægtige skib for fulde seil stævne til havs; det blev stadig mindre og mindre, indtil det tilsidst forsvandt for hendes taarefyldte øine.

Dengang skulde skibet være over et aar borte. Et helt aar! Hvilken lang tid for et bange, længtende moderhjerter! Hun fik brev efter brev fra ham; han skrev trofast hjem fra de forskellige havnesteder eller øer, som skibet anløb. Atter kom høsten med sine storme; hun søgte at trøste sig i de mørke uveirsnætter med at sige: „Det er jo ikke sikkert, at det stormer der, hvor min gut er; der er kanske smilende blaa himmel!“ — At ja, der hvor han var, fandtes ingen storme; intet uveir kunde længere skade ham!

Det var en mørk novemberaften — regnen pissede mod ruderne, indenfor hvilken en liden lampe kastede sit skjer. Da hørtes nogen at komme i trappen; men det var, som om der hang noget tungt ved hans saaler. Der blev banket paa døren. Den stakkars enke blev overfaldt af en ubilkaarlig angst, og hun kunde ikke faa frem en lyd. Den kommende aabnede døren, og et alvorligt mandsansigt kom tilsynne. Hun kjendte dette ansigt altfor godt; det var bogholderen hos den skibsreder, hvis skib Hans var med. Hun sendte manden et blik, som om liv eller død hang ved hans læber; men han blev staaende taus; han kunde ikke faa sagt, hvad han vilde. Tilslut lyktes det hende at faa over sine blege læber det ene ord: „Hans?“

Manden bøjede langsomt sit graa hoved og drog et dybt suk.

Da sætter hun i et skrig og udbryder: „Død?“

Han bøjede atter hovedet, dernegang endnu dybere. Kræfterne svigtede hende, hendes knær vilde ikke længere bære, hun faldt afmægtig om.

Der var fra Amerika kommet brev fra skibets kaptajn; brevet havde været meget længe undervejs; han fortalte deri, at skibsgutten Hans Griksen desværre i en frygtelig storm var bleven rebet overbord af en styrtsjø; kaptajnen selv var bleven baaren bevidstløs ned i kabytten, dog mandflabet havde gjort alt for at redde gutten, men forgjæves. Han var meget bedrøbet derover, da det var saadan en brav gut, og bad, at man paa en skaansom maade vilde underrette den stakkars mor.

Gud være lobet, at hun var istand til at bede. Bistnok var hun med engang ligesom lammet, men Herren strakte sin haand ud og hjalp hende.

Efter en længere tids forløb kom skibet hjem — uden ham. Kaptajnen kom selv op til enken og fortalte saa meget rosende om Hans, at det gjorde hendes moderhjerter saa godt. Han lod ogsaa bringe op til hende sønnens esterladenskraber i den velkjendte blaa skibskiste. Da hun fik øie paa den, brød saaret atter op med fornøjet styrke i hendes sjæl, og hun maatte først samle kræfter nogle dage, før hun var istand til at aabne kisten. Saa knælte hun ned og sulkede: „I Guds navn!“ — Langsomt dreiede hun den rustne nøgel og skjød laaget op. Alt laa saa ordentlig dernede og øverst bibelen, ligesom da han reiste hjemmefra. Hun greb bogen, en hvid konvolut faldt ud. Udenpaa den var skrevet: „Til min mor, hvis jeg ikke kommer hjem.“

Hun aabnede konvoluten og læste dens indhold: „Kjære mor! Jeg takker dig for al din kjærlighed, men mest, fordi du saa trofast har bedet for mig; thi det tror jeg fast og sikkert, at hvis jeg ikke kommer hjem til dig, saa har du bedet mig ind i himmelen. Gud velsigne dig derfor, elskede mor! Jeg skulde ønske, du snart vilde komme efter mig. Din Hans.“

Da gik bølgerne høit i moderens bryst; hun foldede andægtig hænderne og gjentog gang paa gang: „Bedet ham ind i himmelen — Gud være lobet!“

Det gamle og det nye aar.

Nyaarsaften vil vi helst kaste tanterne tilbage. Vi søger at kalde os til minde det svundne aars begivenheder; vi mindes glædens stunder, og vi mindes sorgens stunder. Vi tænker paa alt, hvad vi har Gud at takke for i de dage, som svandt; men vi tænker ogsaa paa saa meget, som vi har grund til at bede ham om tilgivelse for.

Nyaarsmorgen kaster vi tanterne fremover. Et nyt aar ligger foran os. Vi spørger: „Hvad skal det bringe os? Hvad skal hænde os i dette aar?“ Ukjendt ligger det foran os, og vi kan ikke se langt. Mennekstet spaar, men Gud raar. Derfor overgiver vi baade os og vore kjære i Guds haand, i Jesu trofaste hyrdearme; vi beder ham at holde sin sterke haand over baade vor sjæl og vort legeme i de kommende dage. Han velsigne aaret for os!

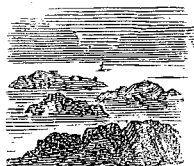
Til midtbillederne.

En store elefant er pragtfuldt prydet med kostbare tepper; thi en indfødt indisk fyrste skal gjøre en reise paa dens ryg. Mageligt og trygt troner fyrsten i sit høie sæde; en tjener sidder længer foran og styrer det vældige dyr, medens en anden tjener vandrer ved siden.

* * *

Medens hint billede førte os hen til det varme Indien, viser det andet billede en gadescene fra en by i England — det land, som har lagt mesteparten af det frugtbare, folkerige Indien under sit herredømme. Nogle gutter morer sig med at gaa paa stylder. En af dem er faldt overende; kameraterne jubler og gjør nar af ham — han har i forveien pralet af, hvor flink han er. Men selv ler han ikke; han er faldt mod den haarde stentrappe og har flaaet en tand ud. Dog var hans praleri lidet tækkeligt, saa er deres onde stadefryd endnu styggere!

Billedgaade.

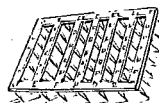

N 1 hals
hest
skov

for

t |

ære ts

tep

G t

et

1 or

F

gut
ror
lam

ums

dr dr dr
dr dr dr dr
dr dr dr